

Những Chiếc Thẻ Bài Bị Bỏ Quên (5)

11. Mẹ Phước Quả

- Ông Thầy, Cổ Loa muốn gặp ông! Điền vừa trao máy truyền tin cho Minh, vừa đỡ anh ngồi xuống bên cạnh Lộc
- Cổ Loa, đây Mê Linh!
- Tôi nghe 85 (Đại Đội Trưởng Trinh Sát 9) báo cáo anh bị té hả? Có nặng lắm không? Ở nhà đang liên lạc xin tải thương cho anh đó...
- Tôi không sao đâu Thẩm quyền, chỉ lo cho thằng em thôi, nó bị ở xương cánh tay phải...
- Nhưng anh cũng cần được chăm sóc...
- Thẩm quyền, xin ông an tâm, tôi vẫn còn đi được...

Thiếu tá Cao Xuân Triển với danh hiệu Cổ Loa, tiểu đoàn phó của tiểu đoàn của Minh, cũng là sĩ quan phối hợp hỏa lực chiến đoàn 9 im lặng một lúc rồi lên tiếng:

- Vậy thì tôi sẽ yêu cầu bên bo bo (bộ binh) tạm thời chăm sóc cho anh! Nếu có biến chuyển thì có thể đưa qua trạm xá chi khu hay tiểu khu gần nhất... Chờ coi có DLO nào rãnh, tôi sẽ đưa ra thế cho anh, đồng thời cho tôi biết, hiện nay anh cần gì nữa không?
- Dạ, tôi cần một máy prc 25 khác... cái kia bị hư rồi!
- Tôi biết! Chúc anh khỏe!

Minh cảm ơn xong, liền đưa máy lại cho Điền! Lộc mặc dù còn đang nhăn nhó vì cơn đau, cũng thều thào hỏi:

- Sao ông không chịu tải thương, sẵn về nghỉ ngơi thời gian?

Nghe vậy, Điền cũng phụ vào:

- Ừ! Sao ông khờ quá?

Không buồn trả lời, Minh yêu cầu Điền đưa cho anh gói thuốc! Hít một hơi thật sâu, ém khói trong buồng phổi, rồi anh từ từ nhả ra... Khói thuốc mỏng manh màu trắng xanh nhẹ nhàng quyện trong không khí... Anh cố hưởng trọn cảm giác lâng lâng trong lòng. Bỗng nhiên đám anh em Thuận xuất hiện xôn xao như tiếng đàn ong vỗ cánh:

- Ê thầy pháo! Quà tặng thầy trò ông cây cối 61 nè!

Tiếp theo là vài ba anh lính khệ nệ đặt xuống mấy quả đạn 61 ly mà địch chưa kịp xử dụng! Thuận cười khi khi chọc Minh:

- Đó là mấy quả đã xé đùi anh đó, thầy pháo! Cũng may là nó nổ sau lưng ông, chớ không... dù có áo giáp đi nữa thì mặt ông chắc cũng bị mấy vết làm kỷ niệm rồi!... Xong rồi, tụi mình đang làm chủ tình hình! Thầy trò anh nằm đây chờ tải thương nghe!

Minh chặn lời Thuận:

- Tôi có liên lạc với bộ chỉ huy rồi, chỉ yêu cầu tải thương cho đệ tử thôi! Còn tôi thì sẽ ở lại!

Thuận tròn mắt kinh ngạc:

- Anh nói sao? Đơn vị không có đủ thuốc men, phương tiện để trị thương cho anh đâu! Không ổn đâu!
- Không sao... đám 3/9 cũng sẽ đổ quân lên đây. Trợ Y 3/9 có Thiếu úy Duyệt cũng lo đủ mà!

Thuận lắc đầu thông câu cuối:

- Anh đúng là điên!

Có ai biết chỉ vì một lúc điên hoang, điên tiều của Minh mà sau này anh đã vướng phải một cuộc tình bên lề nho nhỏ và phải mang hồn danh Minh Mọi từ đó!

*** **

Tiểu đoàn trừ 3/9 cũng đã đổ quân trong ngày. Chỉ có một toán đề lô của Nường đi theo. Hải biết Minh cần thêm một đệ tử khác thế cho Lộc, và cũng vì biết anh chưa kịp nhận người bổ xung, nên đã gợi ý tặng phái một người theo phụ Điền, đó là Khải, một lao công đào binh!

Áp Phước Quả cách thị trấn Phước Bình độ dăm cây số, đi bộ cũng tới, có chừng gần trăm nóc gia, mà cư

dân đa số là người Bắc di cư! Nhà nào cũng được bao quanh bằng miếng đất đỏ màu mỡ, vừa trồng cây ăn trái, vừa có thêm mảnh vườn nho nhỏ, trông rất xum xuê trù phú. Điều đầu tiên đập vào mắt Minh đó là những cây ăn trái, nhất là mít! Những trái to như cái thúng con treo lủng lẳng trên thân cây như khiêu khích thử thách, chợt nhớ tới mấy lời thơ diễm tình ướt mộng của Hồ Xuân Hương thuở nào:

*Thân em như trái mít trên cây,
Vỏ nó xù xì múi nó dày
Quân tử có thương thì đừng nọc
Xin đừng mân mó nhựa ra tay!*

Chợt thấy Điền và Khải khệ nệ bưng lại một trái mít to tướng thơm lừng vì chín mùi, cùng với một ôm khoai mì vừa dài vừa mập:

- Ông thầy, xứ sở này vườn tược trái cây trù phú quá... Trái mít này nó rụng vì chín cây, nên thơm và ngọt lắm đó! Tụi em sẽ ra, ông thầy ăn lấy vị nghe?
- Ủ! Nhưng mà nhớ đừng hái từ trên cây nha! Vì dân họ sẽ trở về đó! Tôi nghe nói Tiểu Đoàn ra lệnh phạt rất nghiêm ngặt là không được tàn hại tài sản của dân!

Ôi, mít chín cây thơm lừng vị quê hương, ngọt ngào tình dân tộc cũng như mấy củ khoai mì mộng, đầy chất bột trắng tinh, nuốt vào trong bụng mà nghe bùi ngùi yêu dấu dân tình! Minh ngỡ như anh vừa được trở về thăm lại quê làng dầu á của mình để đúng là tận hưởng sản phẩm cây nhà lá vườn, chả bù gần cả năm nay ăn toàn thức ăn tiếp tế với bầu bí cùng khô cá lù đù, cá mối.... (?)

Thiếu Tá Thất đảm nhiệm chức chỉ huy trưởng biệt đoàn giải tỏa Phước Quả hôm nay, phân phối như sau: Tiểu đoàn trừ 3/9 gồm hai đại đội tác chiến phụ trách phòng thủ hướng Đông và Bắc của ấp, Đại đội Trinh sát 9 phụ trách hướng Nam, còn toán Địa Phương Quân cơ hữu phụ trách hướng Tây nằm dọc con đường đất đỏ là hướng bị áp lực địch nặng nhất!

Mặt trận Phước Quả từ ngày được tăng cường đơn vị giải tỏa hình như không còn là mục tiêu cần chiếm cứ của địch nữa, nên dân chúng lục tục kéo về dọn dẹp nhà cửa vườn tược của mình. Tình quân dân cá nước chan hòa niềm thân ái! Lần đầu tiên trong đời, Minh uống được ngụm chè (trà) tươi mà lá thì được hái ngay trong vườn... Màu nước trà nhè nhẹ trong xanh, mùi thơm ngây ngất quyện theo hơi nước mong manh... Ngụm trà thoạt đầu mới nhấp thì nghe chan chát đầu lưỡi, nhưng khi nuốt vào thì có vị giòn ngọt dễ thương sáng khoái!

Bộ chỉ huy đại đội trinh sát 9 chọn vị trí đóng quân nằm hướng tây nhà thờ, cách chừng hai trăm mét. Nói là nhà thờ, nhưng vẫn không tránh khỏi sự tàn phá của chiến tranh! Tệ hại nhất là cái gác chuông đã bị xiêu vẹo... nơi đó đã một lần bị bọn địch dùng làm đài quan sát mỗi khi cần nã pháo vào căn cứ quân sự và vùng phụ cận của toàn tiểu khu Phước Long.

Sáng nay cơn mưa phùn làm không gian Phước Quả hình như nặng hơn. Bụi đất hỏa thạch cách đây không biết bao nhiêu ngàn năm hòa với nước mưa đọng thành vũng đỏ au. Mặt trời cũng đã lên khỏi mấy ngọn cây cà phê lá to tựa lá bàng! Gió nhẹ nhàng đưa, những giọt nước trong vắt cố bám víu một cách tuyệt vọng trước khi buông tay chịu thua rơi xuống... Tiếng chim lại trở về hót líu lo... không biết là chúng sẽ còn có bao nhiêu ngày nữa để hưởng không khí yên bình như vậy!... Dù sao chẳng nữa, trên quê hương này... một giây an bình, một phút an lạc vẫn là một tia hy vọng lóe sáng để xây dựng, để vun đắp... như ngoài kia, cư dân sau khi thăm xong nhà mình, lại rủ nhau đến dọn dẹp nhà thờ và sửa sang lại gác chuông, chuẩn bị cho ngày lễ sắp tới!

Có mấy cụ già tóc bạc vài đen cuộn tròn trên đầu ghé thăm bộ chỉ huy đại đội, thấy Minh chỉ mặc cái quần đùi cụt ngắn, buông lời trách nhẹ:

- Trời vùng này là rừng thiêng nước độc, con ăn mặc như vậy dễ bị bệnh lắm! Sao không biết giữ lấy sức khỏe của mình?

Minh lúng túng chưa biết nói sao vì ngưng ngợp, thì may thay Khải lên tiếng chữa dùm:

- Dạ, thưa Mẹ... Thiếu úy Minh bị thương ở đùi trong ngày giải tỏa hôm kia, vừa rửa vết thương xong...
- Ô, tội thể kia! Sao không ra bệnh xá quận để điều trị... Tội con tôi! Tội con tôi quá!

Minh cố dần cơn xúc động suýt nữa bật thành tiếng khóc khi nghe Bà mẹ Phước Quả gọi bằng con!... Có lẽ đã lâu lắm rồi, chắc hơn là mười tháng qua anh chưa từng nghe được tiếng xưng hô thân ái như thế này! Mặc dù phải đối đầu với tiếng gào thét đạn bom, mặc dù phải gằm thét ngoài chiến trận với những ngôn từ thô tục, cứng ngắt... nhưng trong thâm tâm của mọi người lính, họ vẫn luôn ước ao dù thật là ít ỏi, những âm vọng gia đình thương thuộc. Cho dù là người Mẹ đã sinh ra hình hài của mình, hay là người Mẹ Việt Nam, hay bất cứ người Mẹ nào đó, lúc gọi "con tôi" đã thoát thai một tình thương triu mến chân tình vô giá!

Nếu phải đổ một vài giọt máu! Nếu có phải hao tổn một chút hình hài để được đứng dưới bóng cờ phục vụ quê hương, để được nhận lại một câu "Tội con tôi!", và để được nhìn ánh mắt tin yêu triu mến của các bà mẹ Việt Nam... thì sự hy sinh đó thật không là lãng phí đâu!

12. Người Em Hậu Phương... Khó Thương!

Sáng nay, Duyệt, sĩ quan trợ y của Tiểu Đoàn 3/9 vừa mở băng quấn quanh đùi Minh đã thẳng thốt la to:

- Sao lạ vậy ông Minh? Hôm qua tôi rửa vết thương ông rất sạch mà! Ông có đi "nhảy dù" không mà sao bây giờ tệ vậy?

Minh gượng gạo trả lời:

- "Dù" đâu mà nhảy ở xứ khí ho cò gáy này, bố!
- Đừng đùa với tôi! Vết thương hơi nghiêm trọng rồi đây nè! Hay ông bị trúng độc?

Minh hỏi đùa:

- Vậy thì có bỏ mạng không! Bỏ khí, rửa chân lên bàn thờ trong lúc đụng trận, thì còn có chút sĩ khí,... còn rửa chân vì bị trúng độc thì đ...o chịu được đó!

Duyệt thắc mắc hỏi tiếp:

- Mấy hôm rày ông ăn gì! Ráng nhớ lại coi!

Minh vẫn đùa:

- Mấy ông ăn gì, tôi ăn đó... cũng cơm xấy, cá khô, canh bầu với khoai mì, mít chín thôi... còn gì nữa?!
- Chết mẹ rồi!
- Hử? Tại sao chết mẹ?

Duyệt xoay qua ra lệnh cho đệ tử của mình:

- Chạy về tiểu đoàn đem hết đồ nghề trị thương ra đây! Rồi gọi qua Chi khu bảo họ đem lại đây mấy mũi hỏa tiễn ngay! Yêu cầu tiếp tế khẩn nghe chưa?

Người lính dạ xong rồi chạy khuất. Còn lại, lần này Duyệt nghiêm giọng:

- Mấy hôm rày tôi quên nhắc ông! Bị thương như vậy không nên ăn khoai mì, vì khoai mì có độc tố làm hư tế bào vết thương... chắc là ban đêm ông đau nhức lắm hả?

Lần này Minh mới thú thật:

- Ừ! Mấy đêm nay tôi có cảm giác hay bị sốt, và nhưng nhức ở vết thương...
- Ừ! Đó là lúc vết thương đang bị nhiễm độc và làm mủ đó! Mấy hôm trước tôi đã thấy hơi là lạ, nhưng cứ nghĩ là vài hôm sẽ lành... không ngờ càng ngày anh càng ăn khoai mì, nên nó trở độc nặng hơn!

Minh thờ phào! Vậy là không đến nỗi phải chết! Ban trợ y đến có thêm hai ba người, Duyệt bảo đàn em chuẩn bị đồ nghề "thông nòng"! Vì không phải trong nghề, Minh chả biết thông nòng là quái gì, nhưng khi thấy bốn người lính trợ y tiến tới mỗi người giữ lấy tứ chi của anh, Minh ngơ ngác hỏi:

- Làm gì đó mấy cha! Tứ mã phanh thây hả?

Duyệt cười gằn, ranh mãnh trả lời:

- Lát nữa thì biết!

Chúa ơi! Lần đầu tiên trong đời, Minh mới biết thế nào là "thông nòng"! Nó không như là thông nòng khẩu M16, cũng không phải như là thông nòng khẩu pháo 105 ly của anh, mà thông nòng này vừa đau đớn vừa mắc cỡ không thể chịu được! Anh đã bắn vãi tùm lum... Duyệt cẩn thận lùa miếng vải xuyên qua vết thương, sau đó một người từ từ đổ thuốc sát trùng sủi bọt và cứ thế Duyệt cẩn thận kéo cửa miếng vải đó... Chưa xong ... buổi trưa khi nhận được y liệu của chi khu giao, Duyệt phóng cho Minh một mũi ampi một triệu rưỡi... Lúc bị thương, anh nghe thịt da mình bị xé thật êm đềm, nhưng lúc chích mũi thuốc này vào thì nó vừa đau vừa nhức nhối đến ứa nước mắt sống luôn!

Minh chịu trận nằm liệt trên phản gỗ chửi thề bâng quơ!... Lúc này cũng đúng lúc Nhường bước vào thấy Minh, hấn đỡ khóc đỡ cười:

- Người hùng đề lô trinh sát ó đen bị gãy chân rồi kìa! Rồi nó cười hô hô!
- Mẹ mày! Thấy ông như vậy mày vui lắm ha!

Nhường ngồi xuống bên cạnh Minh, hấn giả vờ giơ tay cao như muốn vỗ vào đùi anh, Minh nghiêng răng hét khẽ:

- Mày mà vỗ lên đó thì mày ăn đạn thiệt đó nghe!

Nhường cười hề hề:

- Bộ tau ngu lắm hả? Tau ghé thăm mày, coi mày còn sức không, ra xóm chơi, có nhiều cái hay lắm.
- Vậy hả? Chuyện gì?
- Có nhiều em gái hậu phương xuất hiện trong xóm... dễ thương lắm...

Nghe Nhường bảo có em gái hậu phương, Minh quên cả cơn đau, gọi đệ tử đem bộ đồ sạch để anh thay, và sau đó cũng chống nạng (do thiếu úy Duyệt xin từ bệnh xá chi khu) ló dò theo Nhường!

Đã gần tới ngày ngưng bắn, lẽ ra mọi người dân khi được giải tỏa trở về đây, họ phải mừng vui chuẩn bị cho ngày tháng trước mặt sẽ được yên vui làm ăn vui sống, mà đằng này họ chỉ lo dọn dẹp vôi vàng rồi chuẩn bị củng cố những căn hầm trú ẩn cho được an toàn chắc chắn hơn... không lẽ họ đã quen rồi nếp sống của người dân trong buổi bom đạn loạn ly? Không lẽ họ đã quên đi cái ước mơ thanh bình hạnh phúc?... Có một thoáng vì không ngăn được cơn tò mò, mình đã chặn một cụ bà lại hỏi, thì được bà cho biết: Mấy con tin được bọn vc này này sao, dạo trước chúng cũng đã từng tuyên bố đình chiến ba bngày, nhưng có ngờ đâu chúng lại tấn công ngay vào đêm giao thừa hồi tết Mậu Thân đó, mấy con không nhớ sao!... Ờ thì ra là thế! Minh chột rùng mình, lo nghĩ vu vơ. Còn Nhường thì cứ vô tư tưởng như bất cần! Lưu Quang Nhường là dân Cái Bè, hấn tuy không đẹp trai, nước da bánh mật nhưng lại có duyên và cười luôn miệng, cho nên dễ bắt chuyện với mọi người! Hôm nay hấn diện ra phết, bộ đồ bốn túi thẳng nếp, cái lon quai chảo ngụy trang thêu màu đen nằm ngay ngắn trên cổ áo trông cũng dễ thương. Minh thường nghe các em nữ sinh thường hay kháo nhau: kiếm bỏ quai chảo hay một mai thì an toàn, còn hai ba bông thì có ngày... gặp ma... đăm của họ! Hình như có một chút ganh tỵ, Minh cố chống nạng cà nhót cho kịp bạn rồi cất giọng:

- Ê Nhường, đi với mày tau quê xệ quá!

Nhường dừng lại chờ, miệng cười duyên thấy ghét hỏi:

- Tại sao?
- Coi mày kìa... Quần áo thẳng pli, bén như dao cạo... còn tau thì... Minh cười bỏ lửng câu nói.
- Tội tau lắm! Muốn nói gì đây, thẳng đề lô thư sinh... à quên... danh xưng đó bây giờ thuộc về thằng Hùng rồi, còn mày là Đề lô trinh sát!... Bỏ đi Tám!

Đi ngang một đám dân làng đàn ông có, đàn bà có, mấy cô mấy cậu cũng có... và chung quanh là các chàng lính áo trận đang vui vẻ trao nhau mấy trận cười thoải mái! Bỗng Nhường khều mình chỉ ra phía trước:

- Trước kia có mấy em kìa, mình tới mấy chỗ vắng vẻ thả dê thì vui hơn!

Tới nơi, chắc có lẽ để mở đầu làm quen, Nhường vừa cười vừa hỏi:

- Nè, Bà con cô bác ở đâu tới đây, sao thấy lạ quá?

Đám người thật tình hoảng hốt, đứng tụ vào nhau trông đến tội, chập sau mới có một người đàn ông trung niên mạnh dạn bước tới gạt đầu chào:

- Dạ, tui tui không phải là dân ở ấp này... Tui tui ở buôn Bù Đẳng tới đây giúp bạn Kinh dọn dẹp!

Cả Minh và Nhường đều chưng hửng! May thay, trong đó có anh lính Địa Phương Quân bước tới gạt đầu chào Nhường rồi giải thích:

- Đây là đồng bào dân tộc S'Tiêng ở buôn Bù Đẳng tới đây giúp dân Phước Quả dọn dẹp đó Thiếu úy!

Nhường cảm ơn anh ta xong, rồi vội giải thích cho đám dân rõ:

- Ồ, tôi biết rồi! Anh em Kinh Thượng một nhà! Cảm ơn đồng bào! Cảm ơn đồng bào!

Đoạn Nhường nháy Minh, nói nhỏ vào tai anh:

- Ê! Mày coi hai cô dân tộc kìa kìa, dễ thương quá! Tau theo cô áo đỏ, còn mày theo ai cũng được!

Nói xong hấn bắt đầu bám sát mục tiêu tận tình tán gái! Tội nghiệp cô bé, vì mắc cỡ nên cứ tìm cách lẫn quanh lẫn quất trước mấy đợt tấn công của Nhường! Minh không tiện bước nhiều, nên chọn một cây ngã chưa kịp dọn mà ngồi đó nhìn mọi người vui vẻ! Sau này anh mới biết đồng bào dân tộc ở đây là người S'tiêng... Họ sống quây quần trong buôn, ban ngày cả buôn kéo nhau ra rẫy có khi cả cây số, mãi tận trong rừng hái măng đem ra chợ bán cho người kinh! Nói là buôn bán, chứ thật ra người s'tiêng ở đây rất chất phác

thật thà. Sáng gửi hàng ra chợ thật sớm, bày hàng ra nào là chuối, nào là măng, hoặc thú rừng... Đơn vị tiền bạc trao đổi là tờ năm đồng màu xanh mà thôi! Ngoài tờ giấy đó ra họ không chấp nhận cái gì khác hơn.... một cái năm đồng, hai cái năm đồng, ba cái năm đồng... Nhưng hầu hết hàng bày bán ra đều là năm đồng cả. Ai tới trước thì lấy món tốt, ai đến sau thì phải nhận lấy cái còn lại! Còn nếu không, thì có thể dùng muối hột hay chỉ cuộn để trao đổi

- Anh... Sao ngồi ở đây?... Sao không ra tiếp người ta làm việc...

Điền ngồi cạnh lên tiếng giải thích:

- Ô, Anh bị đau chân, em mệt rồi hả?

Thằng bé chắc độ chừng mười hai, mười ba gì đó thôi, ngồi xuống trước mặt hai người thào khúc cây trắng trắng từ trên vai xuống, đoạn móc cây dao có hình dạng rất lạ lúng cựa vào ngón chân rồi cắt khúc gậy thành khúc nhỏ dài như lông mía trao cho Điền:

- Anh ăn đi! Em đói rồi, nên nghỉ để ăn!

Rồi cũng đưa cho Minh một khúc!

Hai người chưa biết làm sao để ăn, thì thấy chú bé đưa ngón tay đẩy ruột gậy lòi ra một khúc nếp trắng thơm! À thì ra thế! Ba anh em ngồi ăn ngon lành! Nếp rừng thơm béo nồng nàn lẫn mùi lờ ờ hoang dã nhưng rất đậm đà thú vị! Bỗng chú bé gọi to:

- Pha! Tới đây ăn nếp ...

Rồi quay sang Minh giới thiệu:

- Pha là chị em!

Người con gái tên Pha bước tới bằng bước chân e dè xa lạ, sau khi trách em làm biếng rồi xoay qua gạt đầu chào Minh và Điền, đoạn im lặng. Thấy hơi ngọt ngào, Minh lên tiếng tự giới thiệu tên mình, xong thân ái hỏi lại:

- Pha ở gần đây không?

- Pha không phải người Kinh đâu, Pha ở trong buôn... Khi nào rảnh, mời ghé buôn Pha chơi!

Hình như thấy mình hơi thừa, Điền đứng dậy nói với Minh:

- "Ông thầy", Em đi kiếm thằng Khải, ông ở đây nha?

Chờ Điền đi xong, Pha mạnh dạn quay sang Minh gọi chuyện:

- Ủa? "Thầy" dạy lớp nào vậy, Pha đang học ở trường Nguyễn Trường Tam Phước Long nè, sao Pha không gặp ông "thầy" lần nào vậy? Lính cũng có thầy dạy học nữa sao?

Suýt chút nữa Minh đã cười khi ra tiếng, cô bé thật là ngây thơ dễ thương.

- Không phải thầy dạy học đâu, Pha! "ông thầy" trong lính là tiếng xưng hô giữa lính và cấp trên của họ...

- Vậy thì cấp trên là cấp gì đó "ông thầy"?

- Đừng gọi anh là ông thầy! Gọi bằng anh được rồi...

- Pha nghe nói gọi nhau bằng anh em là khi nào hai người thương nhau mới gọi vậy. Pha chưa thương ông thầy thì không gọi anh được!

Minh vừa tức... nhưng cũng phì cười làm huề:

- Vậy thì gọi bằng tên Minh cũng được mà!

- À...Tháng rồi Pha theo trường đi thăm mấy ông lính, sao lúc đó Pha không thấy Minh?

- Đi ủy lạo chiến sĩ hả?

- Ủ! Đi ủy lạo! Lúc đó Minh ở đâu?

- Vậy Pha là Em Gái Hậu Phương của Minh rồi!

Tội nghiệp cô bé, cứ sợ bị người ta thương nên cứ chối quanh chối quẩn nhất định bảo: "Pha chưa thương Minh, nên không gọi là "anh" được!"

*** **

Buổi họp tham mưu hàng ngày vừa xong, sau khi phân bổ trách nhiệm cho các đơn vị, Thiếu tá Thất điếm danh: Đại úy Vỹ - trưởng ban 5, Trung Uy Phổ - đại đội trưởng đại đội Một, Thiếu úy Ngọc- đại đội trưởng đại đội 2, cùng sĩ quan tham mưu đại đội trinh sát có Hải, Thuận, Minh và Nhường, tất cả ở lại chờ họp kín.

Thất mở lời đầu tiên:

- Mấy hôm nay các anh có nghe tin gì lạ không không!

Mọi người im lặng, có biết gì đâu mà nói, những thằng lính trận chỉ biết nghe tiếng gọi quê hương, đêm nằm võng lầy poncho làm mái che sương tránh nắng, ngày thì dãi nắng dầm mưa, gót giày sô há mồm lê lét suốt các ngã đường quê hương...

- Thứ nhất là tình hình ngưng chiến có thể chỉ là đòn hòa hoãn của kẻ thù, cho nên tôi khuyên các anh hãy luôn đề cao cảnh giác! Luôn đặt mình trong tư thế sẵn sàng chiến đấu... Đó là lời nhắn nhủ của cấp trên! Thứ hai, nói đến đây Thất bỗng đỏ mặt lên, gằng giọng: Mẹ nó... mình chỉ là đơn vị tăng phái, nhưng Tiểu khu lại dùng mình như là đơn vị cơ hữu chiến đấu của họ! Tối ngày cứ điều động chúng mình đi đóng đồn... tôi đã gửi văn thư về trung đoàn báo cáo sự việc này rồi cho nên có thể là chúng ta sẽ không thể ở đây lâu, nếu sau này các anh có thấy lạ trong việc bố phòng của tôi, thì hãy hiểu là tôi chỉ thi hành quân lệnh mà thôi! Hơn nữa hiện nay tình hình bên sư đoàn có nhiều biến chuyển, nên các anh không nên lơ đãng vị trí của mình! Và sau cùng, hai toán đề lô của anh Minh và Nhường, nếu có gì trở ngại trong việc pháo yểm cho tôi hay liền, nghe nói pháo binh diện địa ở đây đang bị trong tình trạng nghi vấn... vì theo tin tình báo, hầu hết các vụ pháo kích vào Phước Long là do đạn pháo 105 mà ra....

Hình như thấy không khí quá căng thẳng, Thiếu tá Thất quay sang Minh và Nhường hỏi:

- Anh Minh, anh Nhường có nghe gì nữa không?
- Dạ không Đại Bàng! Chuyện chi đó?
- Tôi nghe nói anh Một, đại úy Nguyễn Thành Một, là đại đội trưởng của đại đội 36 khóa sinh của anh cũng sẽ ra đây, nhưng chưa biết về đơn vị nào?
- Ô! Hy vọng nếu được về trung đoàn mình (TrĐoàn 9) thì vui biết mấy!?
- Ủ! còn tin buồn khác là khóa 6 của các anh nghe nói đã hy sinh gần hai trăm người từ khi ra trường đến giờ!

Minh nghe tin này xong hồn lạnh buốt như bị ngâm đá!

Chỉ vừa hơn một năm thôi...

Bạn bè ơi ... Nhớ ngày nào còn ở trường mẹ, mấy giọt mồ hôi đầm đìa từ bãi tập tiến về nhà ăn, dù bụng đói meo, dù mệt mỏi rã rời, nhưng theo bước quân hành vẫn cố bắt nhịp mấy bài Chiến Sĩ Vô Danh: "*Chìm trong bóng chiều, một đoàn quân thấp thoáng...*" hay bài Sinh Viên Sĩ Quan Thủ Đức Hành Khúc: "*Cư An Tư Nguy vẫn luôn hằng ghi...*"... dù cùng một khóa, nhưng khác đại đội... mỗi khi theo nhịp một hai ba bốn chúng mình đã như những con gà cồ đố kỵ nhau vì tiếng gáy, vừa chào nhau rồi hát thật to, rống thật kêu để trấn áp tinh thần đối phương... rồi những lần tập thao diễn chuẩn bị cho cuộc diễn hành mừng ngày quân lực 19 tháng 6, đại đội nào lỗi nhịp nhiều, bị treo phép cuối tuần, nên đã đi tìm mấy khóa đàn em phạt như điên như dại... thế đấy, chúng mình đã từng bị bốn khóa huynh trưởng đề đầu, bây giờ đã trở thành siêu huynh trưởng rồi, chỉ vì một lần thất vọng không phép về thăm em, mà lòng đàn em phạt tội tã... Giữa Vũ Đình Trường, đối diện Nghĩa Dũng Đài đã tuyên thệ vì Tổ Quốc Danh Dự và Trách Nhiệm mà dấn thân, hiên ngang nhận lấy cặp alpha mà lòng nôn nao mong ngày ra trận... Bây giờ nụ mai thiếu úy chưa kịp nở, mà anh em hơn trăm đứa đã ra đi! Thì thôi, cũng mong hồn thiêng sông núi đón các người về ngủ yên trong lòng đất Mẹ! Chúng tôi còn sống cũng sẽ tiếp bước bảo vệ quê hương, để một ngày đó dù tên các người không được ghi trên Tử Sĩ Đài, thì trong tâm chúng tôi, một ngàn bảy trăm bạn đồng khóa còn lại cũng sẽ trân trọng chào kính ghi ơn!

Bạn bè ơi... Sinh mạng chúng mình quý báu lắm, nhưng quê hương mình thì thiêng liêng hơn nhiều. Các người đã không đành lòng nhắm mắt làm ngơ trước nỗi trần trọc đau đớn của dân lành, cũng như không cam tâm chờ đợi "người ta" chia năm xẻ bảy tình tự dân tộc, cho nên trong ngày mẫn khóa đã đua nhau xin đi nào là Nhảy Dù, nào là Thủy Quân Lục Chiến, Biệt Động Quân... Những thằng còn lại đã ngơ ngác tếng tò với nỗi buồn tự ti!... Thế hệ chúng mình đau khổ lắm phải không? Nhưng các bạn đã làm rạng danh người trai trong thời chiến: hy sinh để bảo tồn đất nước, để đem an lành cho dân tộc. Hãy nằm yên đi! Nằm trong cõi yên bình, trong niềm kính trọng yêu thương của tụi tôi! Nợ quê hương dù chưa trả hết, nhưng chí làm trai chẳng bao giờ hổ thẹn cùng núi sông! Nước mắt chúng tôi, bây giờ đã khô khốc... Chỉ còn lóe lên những hằn học căm hờn... Các người ra đi, đừng bao giờ nghĩ là mình cô đơn... vẫn còn đó, những yêu thương đồng đội... vẫn còn đó, những ngày quân trường mồ hôi rám nắng... để rồi một ngày gặp lại nhau, tay bắt mặt mừng: "Nợ tang bồng trang trắng vỗ tay reo"

13) Điểm Danh Thê Bài

Trời Lai Khê vào hạ, nắng rát cả da, hoa cả mắt. Vừa kéo cái khăn choàng cổ màu đỏ, khăn làm dấu hiệu

nhận bạn của đơn vị, Minh vừa liếc nhìn đồng hồ! Đã gần hai giờ trưa! Mặt trời ngay giữa đỉnh đầu! Đúng là giờ Ngọ! Lúc ấy Hải cũng vừa trò tới, nhìn Minh nói như vỗ về:

- Ráng chút nữa nhé! Tôi đã cho lệnh Thuận tìm địa điểm làm LZ (Landing Zone) rồi!

Minh ưỡn ẹo trả lời lầy lẹ:

- Ờ! Trời hôm nay nắng gắt quá! Minh lội rừng chỉ có cái thân nhẹ nhàng thôi, cũng thấy đừ rồi, vậy mà anh em khác lưng gồng vai gánh thì họ sẽ mệt cỡ nào!?

Hải ái ngại nhìn Minh cố đùa, vì đoán chừng anh đang bực:

- Lính mà em!... Tôi đâu muốn hành hạ hoặc ra oai với thuộc cấp làm gì! Nhưng nếu đã chấp nhận khoác lên màu áo treillis như chúng mình, thì phải chấp nhận mọi gian nan. Lệnh thượng cấp là trên hết! À! Nghe nói chuyến này có đề lộ mới thay cho anh phải không? Bộ tính bỏ anh em mình hả?

Minh ngạc nhiên hỏi lại Hải:

- Ồ! Sao thẩm quyền biết chuyện tui tui! Không phải lại thay đâu, mà là cùng đi doublure cho đàn em thôi!

Thường thì, sĩ quan pháo binh mới ra trường trước khi được bổ xung ra độc lập tác chiến, thường được đi kèm với đàn anh để họ truyền nghề đề lộ! Đó là thông lệ! Trường hợp Minh thì khác! Lúc anh nhận đơn vị là lúc sĩ quan đề lộ thiếu như mưa trên sa mạc! Anh vừa vác ba lô thì đã lao vào trận chiến ngay, không một người hướng dẫn, không một ngày kinh nghiệm tác chiến... Đã vậy còn phải gặp cảnh cận chiến... thật là kinh hoàng!

Nhưng hôm nay điều lạ hơn là tại sao bên Trung Tâm Hành Quân (TOC) lại cho doublure tại đại đội 9 Trinh Sát??! Thường thì hoàn cảnh doublure xảy ra tại các tiểu đoàn mà thôi! Vì mỗi Tiểu Đoàn Bộ Binh tác chiến có hai toán Tiền Sát Pháo Binh, nên dễ dàng hướng dẫn hơn. Còn cấp Đại Đội thì quân số quá ít không tiện có hai toán đề lộ! Ôi... Đó là kế hoạch hành quân của cấp trên, Minh không quan tâm lắm! Đoàn quân âm thầm kiên nhẫn vạch dây rừng chướng ngại lẫn lách được chùng cây số thì Hải ra lệnh mọi người dừng quân. Đã thành thói quen, toán quân dạt qua hai bên cẩn thận dàn đội hình nghỉ chân.

Hải tiến nhanh về phía Minh báo tin vui:

- Thuận báo là vừa tìm được địa hình lý tưởng để làm LZ. Tạm thời mình sẽ dừng quân ở đây chuẩn bị chông thêm 5 ngày hành quân! Hy vọng chiều nay mình có tiết canh lai rai!

Minh mừng thầm trong bụng... nghĩ được phút nào hay phút đó! Minh lột nón sắt khỏi đầu thả xuống đất dùng làm ghế ngồi, xong rút mảnh bản đồ và bút chì mở để chấm tọa độ điểm đứng gửi về Trung Tâm Hành Quân (TOC).

Trời mùa hạ hiu hiu luồn những cơn gió nhẹ nhàng lướt thoáng qua mặt Minh, anh nghe lòng mình trống rỗng vu vơ nhớ! Một nỗi nhớ mơ hồ! Nhớ... một người tình xa thật xa, xa đến nỗi lòng anh mềm nhũn những nhớ thương!... Nhưng không một lần được hội ngộ kể từ ngày đầu anh lăn xả vào chiến trận! Đơn vị cứ mãi cắm trại trăm phần trăm! Muốn về gặp em chỉ có nước làm liều xé rào nhảy dù! Mà chắc gì em cho gặp mặt!... Đó là chưa nói mỗi khi dù về Sài Gòn, phải trốn chui trốn nhủi mấy chàng quân cảnh ở trạm kiểm soát cầu Bình Triệu... Cũng như nhớ... một người tình dịu dàng chưa kịp tỏ tình, thì em đã bỏ mạng vì mìn Việt Cộng trên đường ra sở làm! Tại sao chúng vô lương như vậy! Con đường nối liền Lái Thiêu và thị trấn Thủ Dầu Một là mạch máu của dân quê dùng làm phương tiện vận chuyển mưu sinh mà, đâu phải là công sự chiến đấu hay căn cứ quân sự mà chúng lại đắp mô gài mìn tàn hại dân lành??? Lại nhớ... cô em gái hậu phương đòi Bến Cát, hình như cũng đã rất lâu... anh không còn nhớ rõ nụ cười dịu dàng kiên nhẫn của nàng ra sao nữa! Gần gũi nhất là những nụ cười mộc mạc của mấy chàng lính bụi đỏ phong trần lưng đeo balo nặng gần bằng sức nặng của bản thân! Gần gũi nhất là những ân cần chăm sóc huynh đệ chi binh, thậm chí biết là chỗ chết mà vẫn kiên trì theo chân nhau để bảo bọc lẫn nhau! Minh móc gói capstan nhàu nát từ trong túi áo, vò nhẹ bao thuốc... hình như chỉ còn một điếu, anh chần chừ tiếc nuối không dám bật lửa đốt... chắc gì hậu cứ đã nhớ! Rồi họ quên thì không lẽ phải muối mặt đi chia thuốc anh em??? Anh tiếc nuối bỏ bao thuốc lá trở vào túi áo!

- Làm điếu này đi!

Minh ngước mắt lên nhìn người vừa mời thuốc!

Một chàng chuẩn úy pháo binh còn mới cáo cạnh! Mặt lảng búng ra sứa! Chiếc lon alpha thêu màu ngụy trang chiếm chế kiêu hùng nằm trên cổ áo! Trông chàng dễ thương tộ!

- Dạ! Cám ơn thiếu úy!

- Đừng đặc cách cho tôi quá vội! Chưa một giờ tham chiến đâu! À! Anh cho tôi biết Thầy pháo "Minh mọi" ở đâu, tôi phải trình diện ổng!

Minh dờ khóc dờ cười! Chỉ có trong bầy đê lô thất tinh mới biết chuyện vì anh có dính líu với cô con gái người S'Tiêng ở Bù Đức, Phước Long thôi! Sao Tùng, tên anh chàng đê lô chưa được khai hỏa, lại biết hỗn danh này! Một thoáng ranh mãnh, Minh vừa đón gói thuốc Capstan trên tay Tùng, vừa trả lời:

- Thiếu úy ra trước nửa đi, hình như ông đang ngồi nghỉ đâu đó... đó mà!

Tùng lên tiếng cảm ơn định quay đi, thì bị Minh gọi giật lại:

- Thiếu úy ơi... trả lại gói thuốc cho ông nè!

Tùng không thèm quay lại, vừa nói vừa tiến ra trước theo hướng tay Minh chỉ:

- Anh cất luôn đi! Nếu không hút thì để làm kỷ niệm! Biếu anh đó!

Minh cười... thỏa mãn vì trò lường gạt của mình! Chừng năm phút sau, Tùng trở lại cùng anh lính khinh binh. Người lính chỉ vào Minh và nói:

- Ông đó! Thầy pháo Ó đen đó!

Tùng mở tròn cặp mắt thư sinh, mồm há hốc, mặt đỏ hồng lên, lắp bắp như thú tội:

- À! Huynh trưởng, đàn em Nguyễn Thanh Tùng trình diện huynh trưởng chờ lệnh!

- Tùng đó hả! Ngồi xuống đi! Khóa mấy đây hả!

- Dạ em thuộc khóa 2/71! Còn huynh trưởng, khóa 6/70 hả?

- Sao anh biết?

- Anh em ở hậu cứ nói cho em biết! Em về Tiểu đoàn được một tuần rồi! Hôm nay mới được ra đây đi kèm với huynh trưởng đó!

- Nhờ vậy anh mới biết tôi là "Minh Mọi" đó hả?

Tùng luống cuống ngượng ngập hơn, áp úng gãi đầu, mái tóc hấn mềm mại bỗng bành bành lãng tử, vừa nhìn đã muốn vuốt ròi!

- Xin lỗi huynh trưởng, vì thấy tên đó dễ thương quá nên đàn em làm hỗn trước mặt huynh trưởng! Đây là lần đầu tiên em ra làm dâu... mong anh chỉ dẫn!

Minh cười rộng lượng:

- Anh em cùng một nhà mà! Tùng không cần khách sáo, tôi biết gì, thì tôi sẽ chỉ lại cho.

Giữa rừng thiêng âm u, dù nắng cháy đốt đen từng mảng thịt da; bóng hồng thì hoàn toàn biệt tăm... nhưng tình anh em đê lô vẫn nở đùn tan ấm cúng như bắp rang. Hình như đã trở thành một thông lệ, đê lô đi sau luôn muốn biết từng bước chân của đàn anh đi trước, dù Minh chưa bao giờ kể cho Tùng nghe chuyện đời pháo thủ của anh, nhưng hình như sinh hoạt hằng ngày của mình đã được Tùng nhắc tới như những huyền thoại xa xăm. Khói thuốc capstan thơm lừng bốc lên trong khu rừng Long Nguyên mang mùi thơm ngọt như môi người tình nhỏ bé xa xôi!

- Em nghe nói chính huynh trưởng là người đã chọn cho Ông Già Đầu Bạc (Trung tá Cao Tấn Thiệt) tức đến đở mặt tía tai, đến nỗi ông tuyên bố: ngày nào thấy huynh trưởng ở hậu cứ, là ông sẽ đưa huynh trưởng ra tòa án quân sự vì tội rời đơn vị trong lúc hành quân?

- Ờ! Đó cũng là lỗi của tôi thôi! Ai đời trước cửa văn phòng của Tiểu Đoàn Trưởng mà lại căng võng mắc poncho làm như Thương Phế Binh cấm dùi đòi đất! Đến khi được mời trình diện đơn vị trưởng thì lại ngồi trên võng đánh răng rửa mặt y như đang sống trong rừng! Ông không nổi nóng ký củ là may lắm rồi!

Tùng hự hợ cười mà không quên thắc mắc:

- Thế chuyện gì mà huynh trưởng lại trở chứng với ông già chi vậy?

- Ông đem con bỏ chợ! Thấy mình ra đê lô, bốn tháng trời không gửi một các tiền lương, đó là chưa nói tiếp tế cho cục pin máy PRC! Tức hông chứ? Đặc Lệnh Truyền tin thì gửi không xót kỳ nào... Lệnh hành quân thì không thiếu dấu chấm... Bụt cũng phải nhảy xuống làm biểu tình mà thôi! May mà anh em bo bo thương tình nuôi ăn nuôi nhậu....

Tùng cười hề hề thông cảm:

- Còn em nghe nói chuyện huynh trưởng sắp làm rể người S'Tiêng ở Bù Đẳng thì sao? Không lẽ Ông Già Đầu Bạc ép duyên anh?

Ah! Tên lính sửa chỉ vừa về đơn vị chưa đầy mười hôm mà sao hấn lại biết nhiều "chuyện thâm cung bí sử" quá vậy nè! Tuy nhiên, thắc mắc của Tùng cũng đã làm cho Minh ngượng cả người, anh nhìn Tùng hóm hỉnh bảo:

- Ôi, chuyện đê lô bạt mạng! Chỉ là tai nạn kỹ thuật tác xạ của nhà pháo đó mà!

Tùng không tha:

- Đàn em muốn biết "tai nạn" ra sao, để sau này biết mà ngừa đó thôi!

Đến đây thì đơn vị lại nhận được lệnh tiếp tục zulu (di chuyển) của Hải! Mọi người thu xếp ba lô, kiểm soát lại vũ khí cá nhân và thu dọn sạch sẽ tàn dư của đợt không vận vừa rồi! Minh móc từ ngực áo chiếc bản đồ hành quân trong tay, Tùng cũng làm theo! Thấy đàn em lăm le chiếc bút chì mờ màu vàng, Minh nhắc khéo:

- Đi hành quân đừng xài màu vàng! Vì ban đêm nếu cần chấm bản đồ với đèn pin kính màu thì khó nhận diện điểm chấm lắm! Tôi chỉ xài màu đỏ và đen thôi! Tùng có điểm đứng của mình chưa?

- Dạ chưa anh!

- Đi với bo bo (Bộ Binh) mình phải chứng tỏ khả năng chấm tọa độ của thầy pháo! Đừng chờ họ cho mình tọa độ điểm đứng! Mỗi khi bắt đầu di hành hay dừng quân, mình luôn luôn có sẵn số nhà (tức điểm đứng) của mình! Rồi khi tao ngộ chiến thì mình mới pháo yểm kịp thời và chính xác được! Nói tóm lại, gia tài và thần hộ mạng của thầy pháo là cái máy truyền tin, bản đồ, địa bàn và ống dòm.

Tùng ngoan ngoãn kiểm soát tất cả những thứ Minh vừa kể, hãnh diện trả lời:

- Đàn em có đủ hết rồi huynh trưởng!

Minh đứng dậy nhúng mình một cái như chó lắc mình, xem mọi thứ trên người đã được kết chắc và có còn gieo tiếng động nữa hay không, vừa thân ái vỗ vai Tùng đổi giọng:

- Bắt đầu từ giờ phút này, giao cho chú theo dõi hướng hành quân! Dùng địa bàn nhắm hướng tiến và cứ hai trăm mét thì ghi chấm tọa độ bằng cách ghi vào lộ trình của mình một lần! Có gì thắc mắc thì tự nhiên hỏi! Nên nhớ sai một ly, đi một dặm! Tôi muốn coi tài địa hình của tân đề lô trình sát cỡ nào!

Tùng hóm hỉnh trả lời:

- Tuân lệnh huynh trưởng! Ê mà huynh trưởng còn nhớ câu ca dao về địa hình lúc ở Dục Mỹ hay không?

Minh còn đang nặn óc cố nhớ thì Tùng đã ranh mãnh trả lời:

- *Anh khoe anh giỏi địa hình... Đố anh cao độ cửa mình bao nhiêu?*

Thú vị nhỉ! Minh thâm phục gã đàn em dù mới ra trường và lần đầu lâm trận, vậy mà hấn vãn vô tư huyền thuyên tự nhiên... như người Sài Gòn! Chả bù với anh, ngày đầu trên đường ra đơn vị cứ mãi ưu tư thắc thỏm đủ điều! Thậm chí nữa là về ngờ ngác âu lo của anh không tài nào dấu nổi người đối diện: một chàng lính sửa mới ra trường! Mau quá! Thời gian thấm thoát như thoi đưa. Chàng lính sửa ngày nào giờ trở thành gã chai lỳ ba gai bạt mạng! Nếu có ai cắc cớ hỏi anh: "Giờ này anh còn yêu người tình bao nhiêu sâu nặng?". Có lẽ anh sẽ trả lời rằng: "Yêu em thì yêu rất nhiều... nhưng không thể nặng hơn tình yêu non sông, đồng đội được..." Có quá lý tưởng không, khi anh trả lời như vậy!... Không cần phải được đánh giá! Tình yêu non nước và nợ núi sông, từ đêm cùng hơn một ngàn sáu trăm anh em trước Trung Nghĩa Đài buông lời thề trước mấy dòng quân hiệu: Danh Dự-Tổ Quốc-Trách Nhiệm... đã xác tín điều đó rồi! Hình như không kiếm được sự thần phục về tính vô tư và tinh tế giao tiếp của Tùng, trong lúc cú lạng lách qua mấy sợi dây leo rừng, Minh hỏi bạn:

- Tùng nè! Chú có bồ chưa?

- Đừng vội hỏi đàn em câu đó chi! À... Huynh trưởng nè, Bé Ba quán Đất Đỏ hỏi thăm ông đó! Và chuyện tình người em gái đòi Sim ra sao rồi? Đàn em nghe rất nhiều huyền thoại của anh! Cảm phục lắm ... chỉ mong học được một nửa ngang tàn của "Minh Mọi" là em vui rồi!

Minh gượng cười lấp liếm:

- Thôi nhe Tùng... nói quá, coi chừng đêm nay tôi cho chú ra canh rừng cùng toán viễn thám đó nhe!

Dù chưa biết trách nhiệm và sinh hoạt của toán viễn thám đêm ra sao, nhưng Tùng cũng đoán đó có thể là một màn nguy hiểm ít ai muốn tham gia:

- Em chỉ muốn biết thêm về những gì anh em ở hậu cứ kể về thẩm quyền thôi, chứ biết gì mà vẽ vờ với cùng anh! Và cũng chính vì vậy mà đàn em mới yêu đời đề lô và tình nguyện đi doublure với anh!

Minh nghe lòng một chút nhũn mềm, nao nao vì chân tình và thẳng thắn của Tùng!

- Tôi cũng đùa thôi! Thắc mắc của chú nếu có dịp tôi sẽ kể cho nghe, bây giờ đang hành quân ... zulu (?) là đâu nè?

Tùng đọc thoăn thoắt:

- 462-578

- Năm tám mươi!(580)

- Cách nhau chỉ hai đơn vị thôi anh?

- Một đơn vị ở đây tương đương một trăm thước rồi! Nguyên tắc đề lô pháo binh chỉ cho phép độ sai lệch

năm mươi mét mà thôi!

- Vậy làm sao huynh trưởng tính được sai lệch đó?
- Thứ nhất là mình phải biết thói quen di hành của đơn vị bạn! Phải biết mức tiến trung bình bao xa một phút, hay ít nhất là chú nên đếm bước đi của mình mà suy ra!
- Anh à! Sao rắc rối quá vậy? Em tưởng đi đề lô là làm sao gọi pháo yểm trợ cho bộ binh thôi mà!
- Chú yểm trợ cho người ta mà chú không chắc điểm đứng thì làm sao gọi bắn pháo binh! Nguyên tắc của binh chủng là nhanh chóng kịp thời và chính xác... còn nhớ không khi học về tác xạ trong trường!

Minh nửa đùa nửa thật giải thích:

- Đi đề lô là đi làm dâu trăm họ! Gặp bà mẹ chồng tốt có nghĩa là mình gặp được bến trong! Còn nếu vô phúc mà gặp phải mẹ chồng chằn ăn trăm quán, thì cái phận thuyền quyên của mình cũng đành chịu cảnh ngậm đắng nuốt cay mà thôi! Mấy nàng dâu thiệt thì phải ôm phận dâu con suốt đời! Còn mình thì còn mong có lúc được thay đổi hoàn cảnh... Bộ binh họ rất tin tưởng khả năng chắm tọa độ của thầy pháo, nhưng nếu chú một lần sai sót, nhất là bắn lên đầu đàn con của họ thì có khi phải toi mạng đó!
- Tùng le lưỡi thụt cổ nhún vai như một đứa trẻ con!

Buổi chiều, khi mặt trời vừa bớt ánh nắng gay gắt, Hải ra lệnh cho đơn vị tạm dừng quân. Thuận lúc này mới thấy xuất hiện lăng xăng phân công thuộc hạ vây vòng đóng quân! Vừa gặp Minh, Thuận ồn ào hỏi lớn:

- Ê thầy pháo, nghe nói anh có đàn em ra theo đây hả? Đàn em nào vậy! Em mới hay là em thượng sĩ đây? Không chờ giới thiệu, Tùng bước nhanh tới chia tay cho Thuận vui vẻ lên tiếng:

- Dạ... Em thượng sĩ già khú đế nè!

Thuận vừa lắc mạnh tay Tùng vừa quan sát và nói:

- Con gà này coi bộ sung sức lắm đó thầy pháo! Có làm lai rai được không! Phò trình sát 9 mà không biết uống rượu đế, ăn tiết canh vịt... còm, thì không phải là dân trình sát đâu nghe!

Minh giới thiệu Thuận với Tùng:

- Trung úy Thuận, đại đội phó... theo ông này nhậu thịt rừng mệt nghỉ! Còn đây, chuẩn úy Tùng doublure của tôi! Hi vọng đêm nay ông đừng cho con cái đi quậy vịt đẹt (bọn Việt cộng) để em mới giặt mình!

Thuận cười hề hề:

- Đừng lo, ó đen chỉ viễn thám, phá rồi rồi dzọt mà thôi!

Câu chuyện đến đây thì chuẩn úy Thề, trung đội trưởng trung đội viễn thám xuất hiện. Tùng và Thề gặp nhau tay bắt mặt mừng vì là bạn cùng khóa ở Thủ Đức! Mãn khóa từ Đồi Tăng Nhơn Phú, đưa đi bộ binh đưa về pháo binh, cuối cùng cũng hội ngộ ở ven rừng mật khu Long Nguyên. Trái đất không rộng, mà đất nước miền Nam càng hẹp hơn! Thế mà lòng tham của bọn cộng sản Bắc Việt vẫn luôn mở rộng vô cùng.

Gặp nhau tay bắt mặt mừng, Tùng kể lể:

- Khóa mình qua pháo binh có ba đứa cùng về tiểu đoàn 53 Pháo Binh! Tao đi đây! Võ Quang Tụ đang được kèm bên Tiểu Đoàn 2, Nguyễn Tiến Đắc đang ở Trung Tâm Hỗ Trợ Hành Quân của Trung Đoàn 9...

Thề tiếp lời như để xác tít:

- Tụ VoViNam đó hả! Lúc ở Thủ Đức, tao còn thiếu nó kết bia....
- Ôi! Mày gặp nó thì coi chừng nó cho mày tằm bia, chứ đừng nói là uống! Tao chưa bao giờ thấy nó say lần nào cả. Hôm mới về Tiểu đoàn pháo binh, anh em làm lễ ra mắt, một mình nó thâu ba kết 33! Sau đó nó kè hai đứa tao về phòng, xong rồi trở lại câu lạc bộ hạ hết mọi người trong hậu cứ! Sáng hôm sau, ai gặp nó cũng chấp tay xá dài.

Minh-Tùng-Tụ-Đắc về sau đã làm thành câu chuyện Đề lô tứ trụ của Tiểu Đoàn 53 Pháo Binh! Đâu đón nhất là chưa đầy một năm thì chiếc thẻ bài của đề lô Võ Quang Tụ đã vất ở chiến trường Bắc Phú Giáo. Sân cây gõ bên vệ đường đi về Đồng Xoài là điểm chia tay cuối cùng của Minh và Tụ. Người lính truyền tin của Tụ chạy thoát sau trận biển người thô bỉ đã kể lại cuộc chiến đấu dũng cảm và hành động kiên cường của một sĩ quan đề lô trẻ QL/VNCH!

Không giấy mực thành văn nào ghi lại gương hùng của Võ Quang Tụ, nhưng lời kể của người lính thân cận của Tụ chắc chắn không phải là bịa đặt! Tụ, tay không đã hỗn chiến với cả chục mạng bộ đội công trường 7 Bắc Việt được trang bị đầy đủ súng đạn Nga xô và lưỡi lê trung cộng đã đấm máu Tụ, nhưng chiến trường đó, dù cả thân người Tụ đấm máu tươi, với những đòn trụ, tấn, thủ VoViNam đã mấy lần làm bọn thú dữ xâm lăng chùng chân trước khi thân thể Tụ hứng cả chục mũi lưỡi lê của kẻ thù!

Nguyễn Thanh Tùng, vào ngày được vinh thăng thường niên Thiếu Úy của quân lực VNCH cũng là ngày nhận được Sự Vụ Lệnh trở về nhiệm sở cũ là Nha Thanh Niên Thể Thao Sài Gòn! Dọc đường gió bụi đất đỏ quốc lộ 13, không biết bao nhiêu bình đông rượu đế mà tao cùng mày đã cạn. Để rồi khi cầm được giấy trả về nhiệm sở cũ là Sở Giáo Dục Thủ Đô... Nước mắt mày đã lưng tròng, ngâm cái lon Thiếu úy vàng chóa vào ly bia đang sủi bọt mà sụt sùi ôm tao khóc:

- Tôi về Sài Gòn sẽ nhớ anh như nhớ người tình ngoài mặt trận! Ngày tôi ra chiến trận, đón tôi là anh, nay ngày tôi cỡi chinh y cũng có anh! Cái bông mai này đã chấm dứt cuộc đời binh nghiệp hải hồ của tôi, có đem về Sài Gòn thì cũng chỉ là mang theo những kỷ niệm thân thương và ray rứt! Cô giáo Hương bảo tôi là lúc nào cũng sẵn sàng chờ đón "chú lính rừng" ghé ngang. Đừng quên chúng tôi nghe anh?

Tao không quên mày đâu Tùng ạ! Cũng như cô giáo nhỏ tên Hương, người chị họ của mày! Tại sao chiến trường Lai Khê trùng trùng hiểm nguy, sống chết như đường tơ kẽ tóc đã không mấy may làm da thịt mày trầy trụa, thế mà sau ngày "nhảy phóng" vì khao khát tự do, vì không chấp nhận một chủ nghĩa ngoại lai, mày vượt trại không thành! Xác mày vất vẹo phơi trên hàng rào trại cải tạo! Bao giờ, những anh hùng như mày, đã không chết ngoài mặt trận mà phải bị phơi thây bên hàng rào kẽm gai trại cải tạo Suối Máu được vinh danh như một vị anh hùng vị quốc vong thân.... Nếu còn nhớ số quân của mày, ngày sinh tháng đẻ và loại máu nào của mày tau xin khắc lại chiếc thẻ bài khác để chờ ngày Tổ Quốc Ghi Ơn!

Còn Nguyễn Tiến Đắc! Sáng ngày 30/04/1975 tao không ở đó để chứng kiến cảnh mày cầm cây M16 lăm lăm trước cửa hầm Trung Tâm Sĩ Quan Liên Lạc Pháo Binh của chiến đoàn 9 đồng dạc tuyên bố tử thủ, ai ra khỏi hầm đó là người bỏ chạy, tôi có quyền bắn bỏ như lời Tướng Tư Lệnh Lê Nguyên Vỹ đã tuyên thệ! Không ai dám ra khỏi hầm! Nhưng một trái hỏa tiễn 122 ly của cộng sản đã rơi cạnh đó! Ngày cuối, thân xác mày đã làm phân cho rừng cao su Lai Khê! Thẻ bài của mày cũng tung theo tiếng đạn pháo kích bay mất vào hư vô như hòa tan cùng hồn thiêng sông núi!

Tùng ơi! Tụi ơi! Đắc ơi! Tên tuổi các người dù chưa chính thức vào bảng Tổ Quốc Ghi Ơn, nhưng lịch sử sớm muộn gì cũng trả lại sự thật cho chính nghĩa! Tao chờ ngày đó, sẽ xin ghi lại chiếc thẻ bài của các người lên bia đài tưởng niệm!

Không biết tên tác giả